

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Ferneckého v právní věci

žalobce: I. R.

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2021 č.j. MV-46179-5/SO-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 11. 2020 č.j. OAM-12522-27/DP-2019 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „žádost“) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul průběh řízení před správním orgánem I. stupně a základní argumentaci, o níž se opírá rozhodnutí ministerstva. Konstatoval, že z výpisu

z evidence Rejstříku trestů fyzických osob (dále jen „Rejstřík trestů“), který si dne 26. 4. 2021 vyžádal, vyplynulo, že žalobce je stále za spáchaný úmyslný trestný čin v Rejstříku trestů uveden. Uzavřel proto, že jednání žalobce naplnilo důvod pro zamítnutí žádosti, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchaní úmyslného trestného činu. K odvolací námitce, že v průběhu řízení nebylo postupováno v souladu se zásadou dobré víry a materiální pravdy, žalovaný uvedl, že k porušení těchto základních zásad správního řízení nedošlo. V průběhu řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a rozhodnutí ministerstva bylo podle § 68 odst. 3 správního řádu řádně odůvodněno. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012 č.j. 8 As 34/2011-85 žalovaný zdůraznil povinnost správního orgánu I. stupně postupovat v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, tedy aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Konstatoval, že v posuzovaném případě převažuje v souladu s principem proporcionality veřejný zájem nad zájmem žalobce, neboť jeho jednání na území České republiky bylo v rozporu s právními předpisy, přičemž je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci porušující zákony. V dané věci nebylo na správním orgánu I. stupně, aby přihlížel k okolnostem daného případu, a to ani ke konci zkušební doby, která nastala až dne 17. 2. 2021, tj. tři měsíce po vydání rozhodnutí ministerstva. Podotkl, že správní orgán I. stupně v průběhu řízení nijak neaplikoval § 174 ZPC, který upravuje pouze samotnou trestní zachovalost vyplývající z výpisu z evidence Rejstříku trestů, tudíž námitka o mechanické aplikaci tohoto ustanovení nemohla být důvodná. K namítané nepřiměřenosti rozhodnutí ministerstva pak žalovaný předně uvedl, že k aplikaci § 174a ZPC může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona ukládá správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Správní orgán I. stupně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zohlednil čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a jeho rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2018 č.j. 4 Azs 164/2018-30, v němž soud uzavřel, že teprve v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění je cizinec donucen opustit území České republiky. V řízení o zamítnutí žádosti o vydání pobytového oprávnění či jeho prodloužení tomu tak není, přičemž je na cizinci, jakými právními prostředky upraví svůj pobyt na území České republiky. Žalobce má sice na území České republiky rodinné vazby, nicméně do situace, která vedla k zamítnutí jeho žádosti, se dostal sám svým protiprávním úmyslným jednáním. Tvrzení o možném zásahu do rodinného života by musela být podstatně obsáhlejší a naléhavější, neboť jen na základě skutečnosti, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2005, nikdy neměl problém s neplněním účelu dlouhodobého pobytu a s dodržováním právních předpisů a na území má zázemí a manželku s uděleným trvalým pobytem, nelze odhlédnout od důvodu zamítnutí žádosti. Žalovaný dále zdůraznil, že zamítnutí žádosti bez dalšího neznamená roztržení rodiny, a to zejména v případě žalobce, který jako státní příslušník Ukrajiny může za předpokladu, že je držitelem pasu s biometrickými údaji, realizovat svůj rodinný a soukromý život v rámci bezvízového styku. Zároveň může podat znovu žádost o vydání povolení k pobytu, jakmile bude splňovat všechny podmínky pro udělení dlouhodobého pobytového titulu. Žalovaný též poznamenal, že žalobce stran rodinných vazeb neuvedl nic, co by mohlo mít intenzitu výjimečných okolností, za kterých by bylo třeba přihlížet k dopadu rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života. Uzavřel, že veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří byli pravomocně odsouzeni

za spáchání úmyslného trestného činu, v důsledku čehož by mohli představovat být potenciální hrozbu pro společnost, má obecně přednost před právem cizince žít spolu se svojí rodinou.

3. Žalobce v žalobě uvedl, že zkušební doba v trvání 18 měsíců dle trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 č.j. 1 T 100/2019-206 vypršela dne 17. 2. 2021, přičemž dne 15. 2. 2021 podal u příslušného soudu žádost o vyslovení osvědčení. Namítl, že správní orgán nepostupoval v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména zásadou dobré víry a materiální pravdy. Rozhodnutí ministerstva i napadené rozhodnutí jsou podle něj v rozporu s právními předpisy, a to konkrétně § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, a především jsou v příkrém rozporu s čl. 8 Úmluvy. Napadené rozhodnutí je nepřiměřeně tvrdé vzhledem k okolnostem případu a je též diskriminační, neboť správní orgán se vůbec nezabýval skutečností, jaké bude mít jeho rozhodnutí dopad do základní existence žalobce. Napadené rozhodnutí znamená ukončení pobytu na území České republiky, což povede k roztržení rodiny a rozloučení žalobce s manželkou. Ke svým poměrům žalobce uvedl, že pobývá na území České republiky více než deset let, po celou dobu svého pobytu je výdělečně činný, nikdy neměl problém s neplněním účelu dlouhodobého pobytu, který mu byl zdejšími orgány povolen. Za dobu svého pobytu se plně integroval do české společnosti a vytvořil si zde potřebné zázemí. V důsledku napadeného rozhodnutí mu bude znemožněna existence na území České republiky, a pokud by se rozhodl vrátit na Ukrajinu, jeho začlenění do pracovního života je nemožné. Namítl, že tyto okolnosti měly být citlivě posuzovány při poměřování zájmů podstatných pro rozhodnutí, čemuž žalovaný patřičnou pozornost nevěnoval. Poukázal rovněž na to, že vzhledem k vývoji pandemie a obavám ze šíření nových mutací koronaviru na území České republiky platí od 3. 5. 2021 nová pravidla pro vstup na území. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví zakazuje příjezd cizinců třetích zemí do ČR. Občané Ukrajiny mohou přicestovat pouze na základě přesně vymezených pobytových oprávnění. Ačkoli se opatření Ministerstva zdravotnictví často mění, s každým novým vydaným opatřením platí zákaz zbytných cest na území České republiky. Argumentaci žalovaného, že může v případě, že je držitelem pasu s biometrickými údaji, realizovat svůj rodinný a soukromý život v rámci bezvízového styku, proto žalobce nepovažuje za odůvodněnou. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že v rámci odvolacího řízení za účelem zjištění aktuálního skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu ověřil, že žalobce je stále uveden v Rejstříku trestů pro spáchaný úmyslný trestný čin. Vzhledem k této skutečnosti se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, neboť jednání žalobce naplňuje důvod pro zamítnutí žádosti. Žalovaný dále plně odkázal na obsah spisového materiálu a napadeného rozhodnutí, konkrétně na strany 4 až 7, kde jsou uvedeny důvody, pro které rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu a kde jsou rovněž vypořádány námitky žalobce uplatněné v rámci odvolacího řízení, které svým obsahem odpovídají námitkám uvedeným v žalobě.
5. K ústnímu jednání před soudem, které se konalo dne 5. 8. 2021, se žalobce, ač řádně předvolán, nedostavil, a soud proto jednal v jeho nepřítomnosti. V této souvislosti soud pouze pro úplnost dodává, že oznámení, které bylo osobně doručeno do podatelny soudu

v den konání jednání krátce před jeho zahájením a v němž žalobce sdělil, že se nemůže dostavit na nařízené jednání, neboť se nadále nemůže oprávněně zdržovat na území, senát rozhodující ve věci samé obdržel až po skončení jednání. I pokud by však měl soud uvedené sdělení žalobce k dispozici před zahájením jednání, nebránila by žalobcem uvedená okolnost projednání a skončení věci, neboť žalobce ve zmíněném podání nepožádal o odročení jednání. Žalovaný při ústním jednání s odkazem na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že o relevantním skutkovém stavu nejsou pochybnosti, neboť žalobce se dopustil úmyslného trestného činu, čímž byl naplněn zákonný důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Pokud jde o posuzování hlediska přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, důkazní břemeno v posuzovaném případě tížilo žalobce, jelikož podle aplikované právní úpravy správní orgán nemá povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Žalobce nicméně uplatnil jen obecné námitky stran tvrzené nepřiměřenosti rozhodnutí, které nebylo možno hodnotit ve smyslu čl. 8 Úmluvy jako výjimečné důvody umožňující posoudit žádost ve prospěch žalobce. V této souvislosti žalovaný poznamenal, že žalobce strávil většinu svého dosavadního života v zemi svého původu, přičemž se nejedná o situaci, kdy by nemohl využít alternativní možnosti, jak udržovat kontakt se svou manželkou, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

6. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující, pro věc rozhodné právní úpravy:
8. Podle § 35 odst. 3 ZPC platí, že *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
9. Podle § 37 odst. 1 písm. a) ZPC platí, že *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
10. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy platí, že *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
11. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy platí, že *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
12. V rámci vypořádání žalobních námitek soud považuje za potřebné předeslat, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená

konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se správní orgán vůči němu dopustil v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obecné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Je-li žalobní bod způsobilý projednáním, soud jej posoudí v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013 č.j. 4 As 78/2012-125) Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 As 3/2008-78).

13. Žalobce uplatnil dva námitkové okruhy. V prvním se však omezil na pouhé konstatování, že správní orgán nepostupoval v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména zásadou dobré víry a materiální pravdy, a že rozhodnutí ministerstva a napadené rozhodnutí jsou v rozporu s právními předpisy, konkrétně § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Nahlíženo optikou výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu není možné takto obecně formulované námitky vypořádat konkrétnějším způsobem, než který koresponduje míře jejich (ne)konkrétnosti. Soud především neshledal, že by správní orgány při rozhodování v projednávané věci vybočily z mezí

stanovených právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2 odst. 1 správního řádu). Žalobce pak neuvedl konkrétní skutkové či právní okolnosti, které by měly svědčit o nesouladném postupu správního orgánu I. stupně či žalovaného s právními předpisy. Pokud měl za to, že v průběhu řízení před správním orgánem došlo k porušení konkrétních ustanovení právních předpisů, které mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí, bylo na něm, aby v souladu s dispoziční zásadou, kterou je ovládáno řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tyto nezákonnosti řádně pojmenoval a porušení jednotlivých ustanovení právních norem individualizoval ve vztahu ke svému případu. Soud objektivně nemůže za žalobce domýšlet jeho argumentaci a sám dohledávat nesprávnosti, kterých se mohl správní orgán dopustit. Nesmí totiž porušit zásadu rovnosti účastníků soudního řízení (§ 36 odst. 1 s.ř.s.) tím, že převezme roli advokáta žalobce a uvedeným způsobem přispěje k jeho věcné či procesní obraně.

14. Žalobce rovněž opominul rozvést, jakým způsobem měla být porušena zásada dobré víry a materiální pravdy. V obecné rovině platí, že správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu (§ 2 odst. 3 správního řádu). Zásada materiální pravdy je vyjádřena v § 3 správního řádu a zavazuje správní orgán ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, není-li zákonem stanoveno něco jiného. V nyní posuzované věci správní orgány aplikovaly ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť zjistily, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce byl na základě pravomocného trestního příkazu vydaného Obvodním soudem pro Prahu 4 dne 23. 7. 2019 pod sp. zn. 1 T 100/2019-206 (dále též „trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4“) uznán vinným ze spáchání přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Součástí spisového materiálu je i výpis z evidence Rejstříku trestů ze dne 26. 4. 2021, ze kterého vyplývá, že k uvedenému datu bylo odsouzení žalobce na základě trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 stále v evidenci zaznamenáno. I ve vztahu k této neurčité námitce lze tedy pouze obecně konstatovat, že správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou žádné důvodné pochybnosti, neboť i v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce evidován v Rejstříku trestů jako pachatel úmyslné trestné činnosti. V této souvislosti soud dodává, že skutkové podstaty přečinů, kterých se žalobce dopustil a za něž byl pravomocně odsouzen, vyžadují ke svému naplnění úmyslné zavinění (zákon u těchto skutkových podstat nepředpokládá nedbalostní formu zavinění). Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcem zmíněné uplynutí zkušební doby ke dni 17. 2. 2021, či to, že žalobce podal u příslušného soudu žádost o vyslovení, že se ve zkušební době osvědčil. Správní orgán nemá pravomoc zkoumat, zda se cizinec, který byl pravomocně odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody, ve stanovené době osvědčil. O tom může rozhodnout pouze předseda senátu příslušného soudu (§ 330 trestního řádu) a teprve na základě oznámení soudu, které obsahuje údaje o zahlázení odsouzení u konkrétního pachatele, může být v Rejstříku trestů zaevidována změna v záznamu (§ 3 a § 5 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů).

15. Co se týká zásady dobré víry, je třeba zdůraznit, že správní orgán může do nabytých práv a oprávněných zájmů zasahovat za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. V této souvislosti konstatoval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 8. 2016 č.j. 11 A 81/2015-31, že: „(p)okud procesní předpis obsahuje konkrétní a podrobné ustanovení (ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu z roku 2004 „podmínky stanovené zákonem“), uplatní se jakožto ustanovení speciální přednostně, což je případ aplikace § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jež vede ke zrušení víza, resp. k neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, a to pro závažnost tohoto důvodu.“ V rozsudku ze dne 18. 12. 2008 č.j. 7As 21/2008-101 Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že: „(u)stanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, neposkytují správnímu orgánu možnost správního uvážení.“ Lze proto uzavřít, že správní orgány nikterak neporušily zásadu dobré víry, jelikož postupovaly zcela v souladu s právní úpravou zakotvenou v ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ZPC, kterou správně aplikovaly na řádně a úplně zjištěný skutkový stav věci.
16. Žalobce rovněž nespecifikoval, jaké náležitosti postrádá odůvodnění napadeného rozhodnutí, namítl-li obecně porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Soud naopak nezjistil žádné nedostatky napadeného rozhodnutí, které by mohly být posouzeny v intencích § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jako vada nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Ani tato námitka tedy pro svou nekonkrétnost neobstojí.
17. Z hlediska konkrétního, individualizovaného obsahu je „prázdná“ též námitka porušení § 2 odst. 4 správního řádu. V uvedeném ustanovení zákonodárce zakotvil zásadu ochrany veřejného zájmu, individuálního posouzení věci a legitimního očekávání. Žalobce i v případě této námítky zcela rezignoval na vyličení relevantních skutečností, které by měly v jeho případě indikovat porušení vyjmenovaných zásad správního řízení.
18. Soud se dále zabýval druhým námitkovým okruhem, v němž žalobce namítl porušení čl. 8 Úmluvy. Zkraje je třeba poznamenat, že aplikovaná právní úprava ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) ZPC neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat dopady (negativního) rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a ZPC. Judikatura správních soudů se nicméně ustálila na závěru, že i v případech, kdy není správní orgán povinen tento zásah posoudit na základě (vnitrostátní) zákonné úpravy, může být (výjimečně) aktivován čl. 8 Úmluvy a správní orgán bude muset k aplikaci této mezinárodní úmluvy mající přednost před zákonem přistoupit a při vznesení konkrétní námítky nepřiměřenosti ze strany účastníka správního řízení vyhodnotit dopady rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobci lze přisvědčit, že v průběhu řízení o žádosti aktivoval čl. 8 Úmluvy tím, že v rámci svého vyjádření k podkladům rozhodnutí a zejména v odvolání proti rozhodnutí ministerstva identifikoval okolnosti, v nichž spatřoval zásah do práva na soukromý a rodinný život v důsledku zamítnutí jeho žádosti. Žalovanému ovšem nelze vytknout, že by se s touto námitkou nevypořádal, ani to, že by, slovy žalobce, namítaným okolnostem nevěnoval patřičnou pozornost. Nutno připomenout, že zákonodárce v aplikovaných ustanoveních § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) ZPC sám provedl test proporcionality, kdy shledal, že zájem státu a společnosti na

tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by tedy představovat být jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008 č.j. 7 As 21/2008-101). Intenzita dotčení žalobcových práv na ochranu jeho soukromého a rodinného života tedy musí dosáhnout takových rozměrů, aby „překonala“ zákonodárcem do právní úpravy zakomponovaný veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti.

19. Žalobce důvody, kterými odůvodnil nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života, spatřoval v tom, že na území České republiky pobývá více než 10 let, je tu plně integrován, vytvořil si zde potřebné zázemí, po celou dobu svého pobytu je výdělečně činný a nikdy neměl problém s plněním účelu dlouhodobého pobytu. Na území České republiky žije se svou manželkou, a pokud by se rozhodl vrátit na Ukrajinu, jeho začlenění do pracovního poměru je nemožné.
20. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že žalobce neuvedl a nedoložil existenci výjimečných okolností, které by napadené rozhodnutí postavily do pozice rozhodnutí s nepřiměřenými dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Pokud jde o tvrzenou integraci do české společnosti na straně jedné a nemožnost pracovního začlenění v zemi původu na straně druhé, žalobce nepřiblížil ani to, v jakých skutečnostech mají spočívat jeho (silné) vazby na území České republiky, ani to, proč by na Ukrajině nemohl najít pracovní uplatnění. Pro úplnost soud poznamenává, že v odvolání proti rozhodnutí ministerstva žalobce netvrdil nemožnost pracovního uplatnění v zemi svého původu, pouze konstatoval, že na území Ukrajiny žije jeho syn a dva sourozenci, kteří už mají své rodiny a na žalobce si odvykli. Rovněž délka pobytu na území České republiky bez uvedení konkrétních okolností o tom, jak intenzivně se žalobce integroval do české společnosti, představuje velmi slabý argument oproti nezpochybnitelnému veřejnému zájmu české společnosti, která nepovažuje pobyt cizinců, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti na jejím území, za žádoucí. I přesto, že žalobce žije na území České republiky se svou manželkou, které zde svědčí pobytové oprávnění ve formě trvalého pobytu, není tato skutečnost sama o sobě a ve světle výše popsané absence jiných pro věc relevantních okolností významná pro závěr o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Soud tedy souhlasí s žalovaným, že nejde o výjimečnou okolnost a doplňuje, že žalobce se ani k povaze a intenzitě soužití s manželkou podrobněji nevyjádřil, resp. neuvedl nic, co by bylo možné posoudit v intencích čl. 8 Úmluvy jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
21. Soud přisvědčuje žalovanému také v jeho závěru, že žalobci není v důsledku napadeného rozhodnutí zakázán vstup na území České republiky tak, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce proto nemá zavřeny pomyslné dveře pro uplatnění žádosti o udělení povolení k dlouhodobému pobytu, pakliže splní podmínky, které zákon pro konkrétní pobytový titul vyžaduje. Již tak nízká intenzita dopadů napadeného rozhodnutí do soukromé a rodinné sféry života žalobce (viz výše) je proto výrazně eliminována i tím, že žalobci objektivně nic nebrání v tom, aby podal novou žádost o udělení pobytového oprávnění. Totéž platí i ve vztahu k možnosti realizace bezvízového styku na základě Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze

dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni. Jakkoli může být bezvízový styk pro občany Ukrajiny, kteří jsou držiteli pasu s biometrickými údaji, (dočasně) omezen či eliminován v důsledku opatření přijímaných v souvislosti s vývojem pandemie nemoci Covid-19, nejedná se o situaci, která by mohla ovlivnit posuzování dopadů rozhodnutí do života žalobce. Předně není možnost či nemožnost realizace bezvízového styku za účelem krátkodobého pobytu na území členských zemí EU určující pro posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí, neboť žalobce neuvedl relevantní okolnosti, které by nepřiměřený zásah měly indikovat (viz shora). Zároveň nelze přehlížet skutečnost, že opatření, která omezují vstup občanů z třetích zemí na území České republiky z důvodu zabránění rizika šíření epidemie, mají dočasný charakter, a tedy nic nemění na existenci bezvízového styku do budoucna.

22. Lze shrnout, že žalovaný nepochybil, pokud žádost žalobce zamítl z důvodu podle § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) ZPC, a přisvědčit je třeba také závěru žalovaného, že napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy.
23. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku zamítl.
24. Druhý výrok rozsudku o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 5. srpna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

